

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατά τη στατιστική ενός Νορβηγού καθηγητού, υπάρχουν σ' όλη τη γη 300.000 περίπου είδη φυτών, απ' τα όποια δεν ξέρουμε παρά μόνο τα μισά και παρ' όλες τις έρευνες των ειδικών, δεν θά μπορούσαμε ποτέ να τα μάθουμε όλα. Ο Θεόφραστος, ο οποίος έζησε πριν από είκοσι δυό αιώνες, γνώριζε μονάχα 500 είδη φυτών, ο δε μεταγενέστερός του κατά τριακόσια χρόνια Διοσκορίδης, αναφέρει μόνον 600. Το 1650 ήσαν γνωστά 5.266 φυτά, το 1819 30.000 και το 1862 ο αριθμός των γνωστών φυτών άνερχόταν σέ 174.000.

Στην 'Ιαπωνία, την χώρα των χρυσανθέμων, οι άνθρωποι κάμουν θερμά λουτρά χειμώνα—καλοκαίρι. Πιστεύεται μάλιστα, ότι ή ώραία επιδερμίδα που έχουν ή Γαπωνέζες, οφείλεται κυρίως σ' αυτά. Τα περιφραγμένα λουτρά της 'Ιαπωνίας βρίσκονται στο Κόν Τσά Σόν, όπου τό νερό έχει συνήθως θερμοκρασία 54 βαθμών. Για να τομψήσουννά μπουδ μέσα στο κωντό αυτό νερό, οι λουόμενοι πίνονται άπ' τό χέρι και προχωρούν βλοι μαζί, φωνάζοντας ένθαρρυντικά για τά δάσους κορυφάο ή ένας στον άλλον. Μένουν μέσα ως τρία λεπτά της ώρας και βγαίνουν έξω ροδαλοί και κατακόκκινοι.

Ο Σταυρός, επάνω στον όποιο εμαρτύρησε ο Χριστός, ήταν κομωμένος, κατά πέναν πέναν, από ξύλο πεύκου και είχε μήκος 15 ποδών και πλάτος περίπου τό μισό. Κατά τό έτος 636, τά δυό διασωζόμενα ως τότε μεγάλα κομμάτια του ύποδιαρθήθηκαν σέ 18 μικρότερα. Άπό αυτά, 3 πήρε ή Κωνσταντινούπολι, 2 ή Κύπρος, 3 ή Άντιόχεια, 1 ή Κρήτη, 1 ή Έδεσσα, 4 ή 'Ιερουσαλήμ, 2 ή Γεωργία, 1 ή Άλεξάνδρεια, 1 ή Δαμασκός και 1 ή 'Ιδιουαία της Παλαιστίνης. Σήμερα κομμάτια του Τιμιών Ξύλου σώζονται στο 'Αγ. Όρος, στη Ρώμη, στις Βρυξέλλας, στη Βενετία, στη Γάνδη, στο Παρίσι και στο Λονδίνο.

Ο περίφημος 'Ασκαρέλι, του 'Ιατρικού 'Ινστιτούτου της Ρώμης, έπειτ' από συνεχείς παρατηρήσεις του επί των πυγμαχών, έξακριβωσε ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς προσβάλλονται από ώπτιδα, ή όποια προκαλεί έξόγκωσι και παραμόρφωσι του δεξιού αυτιού.

Άλλη πάθησι που προσβάλλει συχνά τους πυγμαχούς, είνε ή... φαλάκρα, ή όποια οφείλεται στο συχνό ζούληγμα των κεφαλιών των κατά την πάλη. Έπίσης ή προσπάθεια των να σταθούν όρθιοι και να άποφύγουν τό πέσιμο, προκαλεί πρίξιμο των φλεβών τους, τό όποιο φτάνει κάποτε σ' επώπυδυνο βαθμό.

σω. Είχαν σκοτωθεί στο δρόμο...

Τότε άποράσισε να περιμένη τό τέλος της μάχης, για να πληροφορηθί, τί ήθελαν επί τέλους μέσα στο σφαγείο τό δυό έκείνα πολυτελή άμάξια, τά όποια άποτελούσαν τό λυσσασμένο όχημά του έχθρου και δλόγυρα στα όποια κορυφώνονταν σέ σημείο άπειρίγραπτο ή φρέκι και ή τρομάρα του άλληλοσκοτακιού.

Πλησίαζε μεσημέρι πενά. Πέντε έφόδους μέσα στα όλα είχαν κάνει, με τά σπαθιά στον άέρα οι Γάλλοι καθυλλάρηδες και στην έκτη παύσαν, όρυστικά λιτά τους 'Εγγλέζους.

Κι' όταν τό κνήρη έπαψε κ' ο άναστατωμένος κάμπος άντιλάουσε άπ' τά μουγαρητά των πληγωμένων και τά ψυχοραγήματα των έτοιμοθανάτων, οι σαλπυγκάκι σήμαναν άνασύνταξι και γενικό προσκλητήριο.

Μά ο στρατάρχης δεν ρώτησε πρώτα για τους νεκρούς, όπως έκανε πάντα στις προηγούμενες φορές. Είχε μαντέψει έντωμεταξύ την άλήθεια για τά δυό άμάξια και θέλησε να τιμηση πρώτα τον κρεβατωμένο ήρωισμό που κινδύνεψε κ' ύστερα τον άκαμιο και γερό ήρωισμό που σκοτώθηκε...

Πλησίασε, μουγκός από συγκίνηση, στα δυό άμάξια, ξεπέζεψε, έβγαλε με σεβασμό τό καπέλλο του και φίλησε με βουρκαμένα μάτια τους δυό παραμορφωμένους άπ' τον πόνο της αρρώστειας και μαιωρισμένους άπ' τον κωντό και τον κορνιαχτό της μάχης ήρωας, που με λευκασμένην τί στολή τους άπ' τό αίμα των πληγών τους, άνάσταναν βαρειά, άκουμπασμένοι στο προσκέφαλο του πόνου τους : Τους συνταγματάρχες, κόμητας ντέ Πονσατρέν και Κλεμόν Τοννέο!...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΗΜΙΠΑΡΑΦΡΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

(Ο Φρειδερίκος ο Μέγας... άπ' την άνάποδη)

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο αυτοκράτωρ της Πρωσίας, άποτελεί άσφαλώς μιά από τις περιεργότερες φυσιογνωμίες των εποχών. 'Ιδού τί γράφει έν πρώτους γι' αυτόν ή αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία, ή όποια τον είχε γνωρίσει καλά πρώτα ως αντίπαλός του και έπειτα ως σύμμαχός του:

«Όλος ο κόσμος γνωρίζει πειά ότι δεν μπορεί να πιστεύη κανείς στον βασιλέα της Πρωσίας και στους όρκους του. Κανένας ήγεμών δεν πρέπει να άπατηθί από τις ύποσχέσεις του και να παραξενευθί για τις άπιστίες του.

«Ο Μ. Φρειδερίκος είνε συγχρόνως ένας άληθινός φιλόσοφος, άλλα ή φιλοσοφία του κλείνει πολλή περιφρόνησι και κυνισμό. Την άγαπημένη του κατοικία την όνόμαζε Σάν Σουσι (δηλ. Άφρονισία) και την είχε χτίσει στην κορυφή μιάς τεραστίας σκάλας. Καμιά βασιλική διαμονή δεν περιέκλειε τόση μελαγχολία και τόση πλήξι, όσο αυτή. Μέσα στην κατοικία του αυτή ο Μ. Φρειδερίκος έξουσε με τό φλόντό του, τά τετράδια της μουσικής του, τις άποσκευές του ταξειδιού του και μιά κασέλλα από κακοκαρφημένες σανίδες!»

Ο Μ. Φρειδερίκος δεν ήταν επίσης καθόλου λεπτός και άβρόγς στις σχέσεις του με τους άλλους. Διακρινόταν πάντοτε για τί ρυπαρότητα του και άποστρέφονταν τί κομψό ντύσιμο. Γι' αυτό, όταν πήγαινε και έφιλοξενείτο σέ ξένες Αιές, γινόταν κυριολεκτικώς ρεζίλι.

Έπειδή ήθελε να σηκώνεται κάθε μέρα πολύ πρωί, από τις τέσσερες ή ώρα, είχε διατάξει τον ύπρητέο του να τον ξυπνά... ριχνοντάς του στο πρόσωπο μιά πεσέτα βρογμένη με κρύο νερό. Μόλις σηκώνόταν άπ' τό κρεβάτι, ένας άλλος ύπρητής τον ξύριζε γρήγορα-γρήγορα, κατόπιν ντυνόταν μιά παλιά στολή, την όποια χρησιμοποιούσε για τό δωμάτιό του, και τις περισσότερες φορές απέφειγε να πλυθί.

Συνήθως τό νύκλιο του προσώπου του τό άντικαθιστούσε με... φτιασίδιμα! «Η άποστρέφη του, γράφει κάποιος αυλικός, προς την καθαρότητα ήταν τόσο επίμονη, ώστε έσχημάτισα την ιδέα πως έπασχε από ύδροφοβία».

Ο Μ. Φρειδερίκος, από τί συνήθειά του να παίζη φλόντο, είχε άποχτήσει την έξι να γέρνη τό κεφάλι προς τον άριστερό του ώμο. Έπίσης, όταν καθόταν κοντά στο τζάκι, συνήθιζε να περιβάλλη τον λακμό του με ένα ύφασμα, για να μη στάξη ο ταμπάκος άπ' τί μύτη του!

Η ύμιατοθήκη του αυτοκράτορος ήταν πολύ πενυχρή. Άπειλείτο από μιά στολή γιά τις έπέσημες τελετές, την όποια έχρησιμοποίησε επί... σαράντα χρόνια συνεχώς, από δυό-τρεις παλιές φορεσιές και από κάτι χοντρές μπότες, τις όποιες άφαιρούσε μόνον όταν έπρόκειτο να πλαισίωσι και ή όποιες με τό πέρασμα του καιρού είχαν πάρει ένα άπροσδιόριστο χρώμα.

Ο Μ. Φρειδερίκος μισούσε τί γαλλική Αιλή και όλες τις πολυτελείς συνήθειές της. Προτιμούσε, έλεγε, να πεάνη στο σκουπίδια, παρά να μπηθί «αυτούς τους κομικούς Γάλλους».

Η άποστρέφη του προς αυτούς έφτανε μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε έδωσε στο στρατιωτικό άλογο του τό όνομα του ένδόξου Γάλλου στρατάρχου Κοντέ.

Κατά τό έτος 1770 ο Μ. Φρειδερίκος έμαθε ότι οι Γάλλοι, ευγύνεις και λαός, ήσαν κατενθουσιασμένοι με τί νέα βασιλεύσα τους, την περιφρημα Μαρία Άντουανέττα. Τότε διατάξε να τοποθετήσουν στον προθάλαμο του άγάλμα μιάς... δλόγυμνης γυναίκας, τό όποιο έφερε τά χαρακτηριστικά και επί πλέον τό όνομα της δυστυχισμένης ήγεμονίδος.

Η γυναίκες δεν είχαν για τον ιδιοόρυσμο και παντοδύναμο μονάρχη της Πρωσίας κανένα θέλητρο. Στη ζωή του δεν τον είχε έπηρεάσει καμιά γυναίκα, ούτε ή ίδια ή αυτοκράτειρα.

Είνε μάλιστα έξακρωθωμένο ότι ο Μ. Φρειδερίκος δεν άπόχτησε παιδι ούτε μαζί της, ούτε με καμιάν άλλη. Γι' αυτό ο Γάλλος ύπουργός Τρωγνό του έγραψε τό έξης δηρτικό άπόγραμμα:

«Έκατό χιλιάδες άνθρωποι έλαβαν από σένα τον θάνατο και κανένας τη ζωή!».

Στό άνάκτορο του Σάν-Σουσι δεν ύπηρχαν καθόλου γυναίκες, και όσες έμπαιναν για να του ύποβάλλουν ατήσεις, δεν έγίνοντο δεκτές. «Όλη ή πολυτέλεια της Αιλής συνίστατο σέ όχτώ-δέκα νέους, ώρραίους σάν άγγέλους, οι όποιοι ντυνότανους ανατολίτικα και τους όποιους ο Φρειδερίκος άποκαλούσε χαιδευτικά Μινών.

Συχνά ο Φρειδερίκος προσκαλούσε έναν ή δυό άπ' τους νέους αυτούς στο γεύμα του και εκεί τους έδνε την ευκαρία να παρατηρήσουν κατά πόδ... χαριτωμένο τρόπο έτρωγε. Ροκάνε δηλ. σάν άγρίμ, κατέβαζε τις μπουζές τί μετά την άλλη και μασούσε σάν ζωο. Όταν σηκώνόταν από τό τραπέζι, τά χέρια του, τά χείλη του τά μαγουλά του, όλο του τό πρόσωπο, ήσαν άλειμμένα με σάλτσες!... Αυτοκράτωρ μιά φορά!...

Ο Μέγας Φρειδερίκος.

